

σάν κι' εκείνη του Σπανού,
και τήν πάθη, Κορδονού.
Κι' αν σέ λένε Σαββαΐω μη θυμώνης, αλλά ζύσου
μέ τὸ χέρι τὸ ζερβί, και μέ τ' ἄλλο τὸ δεξί σου.

Τσιριμπίν ή μπαλαρίνας,
τῆς Βουλῆς ή θεατρίνας.
'Ωχ! ζουρνᾶς και καρμπούζα,
κι' ἔμπροστά τῶν πάλι σουζα
μουριόπλουτη μουφλοῦζα.

**Νέο ταξίδι
τοῦ Κορδονίδου.**

Προσκυνῶ σε, Θεοδώρακῆ τῶν θαρῶων, τῶν θριάμβων,
πού γιὰ σένα κάθε μέρος εἶναι σωτηρίας ἄμβων.
'Πάτησε 'στὴν Ἐλευσίνα τὸ βαρὺ σου τὸ ποδάρι
κι' εὐθύς ἐβγάλε σιτᾶρι.

Και κατόπιν ἄρον ἄρον
'πέρασε κι' ἐκ τῶν Μεγάρων.
Σκύραξ σουδῶσαν κι' ἐκεῖ
προσφιλεῖς πολιτικοί
κατὰ πάσης βασικανίας τῆς χειλοῦς Κορδόνας,
πού θὰ λάμπη 'στους αἰῶνας.

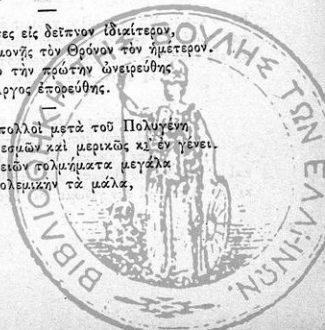
'Ἄλλ' ὅμως και 'στὴν Κόρινθον εἰσῆλθες φωτεινός,
γιατί τὸ πλεῖν εἰς Κόρινθον δὲν εἶνε καθενός,
κι' ἀμέσως ἕνας Θρόνος
ὠμίλησεν ἐντόνωσ.

Και σὺ τὸν Θρόνον ἐβλεπες μέ μάττα λιγωμένω
κι' ἔλεγες ὀλοένα.
'Ὡ Θρόνε μου γλυκύτατε, σάν ἐρχεται τὸ κόμμα μας,
ξεγᾶντοναί παροξισμοί,
μπαίνουν 'στὸ ζυδί κι' οἱ θεομοί,
και τῶνομά σου τῶγομε μαστίχα μέσ 'στὸ στόμα μας.

Μίλα μου, Θρόνε μου γλυκέ,
κι' ἂν δὲν κρεμάσουν τενεκὲ
'στὸ κραταὶό Κορδόνι,
τότε μὴ μέ λησμένει.

Εἶπες αὐτὰ, κι' ἐκάθισες εἰς δειπνον ἰδικίτερον,
χωρὶς στιγμήν νὰ λημονῆς τὸν Θρόνον τὸν ἡμέτερον.
Τὴν πλειονοψηφίαν σου τὴν πρώτην ἠνείρευσθης
κι' εἰς Ἄργος ἐπῶρευσθης.

Κι' ἐκεῖ σ' ἐδέχθησαν πολλοί μετὰ τοῦ Πολυγένη
κι' εἶπες πολλὰ περὶ θεομῶν και μερικῶς κι' ἐν γενεῖ.
Κι' ἐνθυμηθεῖς ἐκστρατειῶν γολυμάτα μεγάλα
ἐκαμες παρμολοίσιον πολειμικῆν τὰ μάλα.

κι' εἶπες τὸ πολιτεύεσθαι
πῶς εἶν' ἐπιστρατεύεσθαι.

Κι' αὐτὴν τὴν παρομοίωσιν ἀκούσαντες τινὲς
ἔβλεκαν τῆς φωνῆς,
κι' ἠλάλαξαν: ὃ Σαββαῶν, ἂν θέλῃς νὰ μᾶς σώσῃς,
ἀπόφευγε 'στους λόγους σου φρικτὰς παρομοιώσεις.

Καὶ σὺ πρὸς τοὺς τρομαχθέντας ἀπάντησες γλυκᾶ:
«ὡς βλέπετε, 'συνείθισα μὲ τὰ πολεμικὰ,
κι' ὅταν μ' ἐκείν' ἀναμύθηξαι κί δρό πολέμουσ κἀνης
τὴν φύσιν τὴν πολεμικὴν δυσκόλως τὴν ἐξαγένας.
'Εν τούτοις μὴν τρομαχέτε, κοροδομικὰ τεχνικά,
κι' ἄς εἶναι μόνη σκέψις μας ἡ βιομηχανία.»

'Επήγες κι' εἰς ἐκείνας
τὰς εὐκλεεῖς Μυκηναίους,
κι' εἶπες 'στους ἡμέτερούσ σου κι' εἶπες 'στους Μυκηναίους
πῶς δίχως ἄλλο θησαυροὺς θ' ἀνακλύψῃς νέους.

Κι' εἰς ἄλλους χρόνους ἐξαρθεῖς κἀ δόξας παρελθούσας
ἀνεπτυχῆς τοὺς νέους σου προηπολογίους,
γυναϊκίως δ' ἐκ τῶν Μυκηναίων ἀπήντησες κλαυούσας
κἀ σὺ τοὺς εἶπες: «βέβαια θὰ κλαίτε τοὺς θεσμούςσ
Κι' ἐκείνις εὐπᾶν: «μάλιστα, καλὰ ποὺ τὸ 'κατάλαβες,»
κι' ἔκλαιγαν 'μπρὸς κἀ πίσω σου μουραῖς κἀ θεοπάλαβιαισ.

Κι' ἀνεψιούσ 'στὸ Νάυπλιον ἀπήντησες τρανοῦς,
κἀ σοῦπε κἀποὺσ προσοφίλις:
«βροῦχα, Κρόνε τῆς Βουλῆς,
νὰ βάλωμε 'στὴ θέσι τους κἀ τοὺς Παλατικνοῦσ.»
Κι' εἶπες πρὸς τοὺτον: «σὺχαστε, κι' ἂν ἔλθω δίχως ἄλλο
κἀθένα θεσμοφυλάκκα σὲ θέσι θὰ τὸν βάλω.»

Κι' ἐκεῖ σαφῶς ἰστώρησες τοῦ κράτους τὰς ἀνάγκαισ,
κἀ θαλερῶς διήλασες ὀλίγας περσομάγαισ,
κι' εἰσῆλθες εἰς τὴν Τρίπολιν ταχύτερος δορκάδος
κι' ἐκρότησαν τὰ δόραττα τοῦ κἀθενοῦ 'Αρκάδος.

Κι' ἐδῶ γιὰ σένκ, μακρμπάλῃ,
πακροστρωμάωθησαν πολλοί,
μήτε σημάικαισ 'κὺτταξίεσ τῶν ἀντιπάλων μκύρκα
εἰς τὰς πνοαῖσ τὰς αἰρέσ,
κἀ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σου κατκαρλοῦσαν φίλοι
κι' ἔβλεκαν πάντες: «ἄλλα τῶν ἀεσῶν τὰ χεῖλην.»

Καὶ τῆσ Κορδόναισ ἰσχυροὶ κἀ προῦγοντες ἡγέται
σ' ἔλεγαν γέρο-Σαββαῶν κἀ πάρολι κἀ σέτε,
κι' ἔσπευσε κόσμος νὰ σὲ δῇ δρομαίους κἀ τρεχάτους,
λέσ κι' ἦσαν 'Ερῆβοσ 'Ερῆξ, συγκολληθεῖσ ἐσχάτως.

Κι' ὁ κύριος Μπακκόπουλοσ χαρταῖσ ἐμεῖδιχ,
ποῦ πῶτοσ σ' ἐπανάμωκε 'στὸ Παρλαμέντο Δία,
κι' εἰς τράπεζαν σ' ἐκάθεσ παρτότοσ πλουσίαν
κι' ἔπινεσ ἀμφοσίαν.

Κι' αὐτόσ ἡγέρθη μὲ θυμὸν
κἀ τοὺσ θεσμοὺσ ἀνατμῶν
εἶπε: ἀκρατόνυ, Ζεὺ ἡμῶν,
κἀ μ' ὅλα σου τὰ δυνατὰ σῶσε τὰ θεσμοφύριχ,
κι' ἂν Ὑπουργοὶ δὲν γίνωμε, δὲν ἔχουν πλεόν ὄριχ,

κἀ τότε βάλουσ ρήγανη, πάτερ 'Ιερῶθα μας,
ποῦ τρῶσ τὸ κοκορέται μας, τὴν πύτα, τὸν χαλῶθ μας.»

Κι' ἔκοφεσ ἄρτον εὐμεδίχ
κι' εἶπες πρὸς ὅλουσ εὐφραδίησ:
«'Αρκάδεσ συμπολεμιστὰ κἀ φίλοι πατριῶται,
τὸν ἄρτον τοῦτον τῶν θεσμῶν παρακαλῶ νὰ τρῶτε,
κι' ὕψων ὁὲν τὸν Πάτριωκα τοῦ Γράκαλ τὸ πτόρηον
κἀ πῖνω τοῦτον, ἀδελφοί, τὸν οἶνον τὸν σωτήριον,
ποῦ θὰ γενῇ δι' ὅλουσ μας ποτὸν ἐξυλαστήριον,
ἐξυλιέον τὸ μακρὸν τοῦ κόμματος μαρτύριον.

Καὶ τῶρα καθιστῶ γνωστὸν πρὸσ ἕκαστον 'Αρκάδα
πῶσ μεῖραξ δεκατριετῆσ μὲ τοῦτο μου τὸ χερί
ἀμυδαλῆν ἐφύτευσα μὲσ 'στὴν 'Αμκλιάδα
κἀ τῶρ αὐτὴ 'μεγάλωσε κἀ ἀμύδαλ' ἀποφέρει,
μὲ σήμερον ὡσ βλέπετε, Κοροδομειγιστᾶνεσ,
βασιλικούσ 'φουτέψαμε κἀ βῆγῃκαν μακτζουράναισ,

'Εγῶ λοιπὸν ἀμυδαλῆ κἀ σεῖσ τὰμύδαλά μου,
κἀ νὺ εἶνε τὸ Κορδόνι μας λεπτότερον καλῶσ,
συνδυασθεῖτε κἀ μ' ἐχθροῦσ πολλούσ κἀ διαφροῦσ
κι' ἄς κἀμωμε συνδυασμούσ ὅσπαι μισοπαρθένοσ,
κἀ νὺν ἐξῆλθον ἄσ ποροῖσ θεσμῶν νὰ σπείρω σπόρουσ
εἰσ τὰσ Κορδόναισ τοῦσ ἀγροῦσ τοῦσ ἀπεξηραμένουσ,
κἀ σεῖσ νὰ τοῦσ θερίσατε,
κἀ νὰ μὲ μακκρίσατε.»

Εἶπες, κι' εὐθὺσ ὡσ Σαββαῶν ἐν μέσῳ τῆσ εὐδίασ
κἀ ἄρθρον ἐβρεῖσε βροχὴν τὴν γῆν τῆσ 'Αρκαδίασ,
κἀ ἡ Τρίπολισ ἐσάσπισε
κἀ πᾶσ κοροδομοφόροσ,
κἀ πλουσίαισ ἐλάστισσε
κἀ τῶν θεσμῶν ὁ σπόροσ.

Καὶ φήμη διασάπισσε 'στῶν φίλων τὰσ χορεῖαισ
κἀ ἐβόησαν ἐκείνοι
πῶσ δεῦτεροσ συνδυασμόσ κἀ ἐντόσ τῆσ Κυνουρίασ
Κορδονοικὸσ θὰ γίνῃ,
ἐκτόσ τοῦ πρώτου τοῦ πιστοῦ Σπυράκη κἀ Καλοῦτση,
κἀ τᾶκουσαν ἀντίπαλοὶ κἀ τόκουσαν παποῦταισ.

Καὶ πρὸσ τὴν Μεγαλοῦπολιν ἐβάδισεσ στωμόλουσ,
κἀ ὁ Κτριβάνοσ, ἄλλοτε τὸν Κερκυραῖο φίλοσ,
τὸν Κόντη τὸν ἐξέχασε, κἀ μὲ κἀ δροῦ 'ἐκίνησε,
κἀ τὴν ἰσῆν τοῦ Σαββαῶν μὲ τρώμον ἐπροσκόνησε.

Καὶ τῶρα πάλιν κραταῖόσ, ἀθάνατε πατέρα,
γυρίζεσ ἐδῶ πέρα,
κἀ ἀκόμη ξερογλίφεσαισ μετὰ κοιλιδοῦλων
ἀπὸ τῆσ πῆταισ πούφραγεσ σὲ σπῆτικ Μπακοπούλων,
συχναῖσ ἐνθυμούμενοσ μετὰ μυθιοῦ πόνου
κἀ τὸ μελενὸν τῶνομα τοῦ Κορινθίου Θερόνου.

Τοῦ Βῆτα Πατρικιοῦ, γιχτροῦ μὲ πελατεῖαισ,
περὶ φθισιατρείων σπουδαῖαισ πραγματεῖαισ.

Τοῦ Σίγμα Ζωγραφίδη νεώτακον βιβλίον,
«Γιεινὴ τῶν Νεῦρων», πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείον.

Τῆσ Μαρίκασ Πίπιξαισ Σταλακτίταισ, στίχοι
ζωγράφου ἐμπνεσῶσεσ, ἀρμονίασ ἡχοῖ.